

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subelasă . . 600 Lei Pentru particulari 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <hr/> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Concure de prot. 1050 Lei. Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 3,50 Lei.</p>
--	--	--

Exemplul lui Socrate

Mă gândesc adeseori și cu adâncă admirație la episodul acela din viața lui Socrate, când elevii lui îl sfătuiau să scape prin fugă de pedeapsa cu moartea la care îl osândiseră tiranii, iar el în loc să le accepte sfatul și ajutorul propus, îi ceartă blând și acceptă să bea cucuta care îl desleagă definitiv de viață.

Istoria Greciei antice abundă în asemenea caractere de înaltă ținută morală, dar exemplul filosofului atenian este unic în frumusețea lui.

Socrate nu a umblat la școli înalte, nici el însuși n'a avut o școală propriu zisă. Ca fiu de meseriaș, el colindează atelierelor în cari stă de vorbă cu ucenicii și lucrătorii. Le spune lucruri frumoase; nu despre tirani, despre viața lor sau din cancanurile curții, nu. El le vorbește despre farmecul înțelepciunii, le pune întrebări și e fericit dacă ei pot să-i răspundă. Le mai spune despre suflet, despre caracterul nemuritor al sufletului omenesc. Învățături frumoase cari plăceau tuturor.

Dar, cum se întâmplă totdeauna, se găsesc oameni cărora activitatea lui Socrate li se pare suspectă, „subversivă“. E și acuzat că propagă o religie menită să surpe religia statului și deci autoritatea tiranilor. Condamnat la moarte pentru această crimă, i se lasă doar dreptul de a-și alege felul în care trebuia să înceteze de a mai fi.

De moartea acestui om nimeni dintre contemporani nu s'a sinchisit, Socrate nu avea legături ca să scape de condamnățiunea capitală. Singuri discipolii lui îl cunoșteau și îl iubeau cu ardoare, dar și aceștia erau fără putere și fără trecere ca să înduplece voința celor atotputernici. Ceeace pot ei fi ofera: scăparea cu fuga, căci le venea greu să piardă pe magistrul lor.

Il sfătuiesc, îl roagă să-și mântuie viața, dar filosoful rezistă îndărătnic la toate stăruințele lor. Le răspunde înfârșit: ce exemplu de consecvență v'aș da eu dacă aș fugi, deci dacă aș renege ideile mele cari pentru mine sunt mai de preț decât viața însașă?

Dragostea pentru adevăr este cu drept cuvânt un apagiu al celor aleși... Posterității i-a rămas adagiul legat de numele unuia dintre discipolii marelui Socrate: amicus Plato, sed magis amica veritas.

Epizodul acesta ca de altfel toată viața, sbuciumată dar ideală, a nemuritorului filosof, este caracteristică pentru toate vremurile. Ceeace rămâne unic, este atașamentul puternic al elevilor săi. Tinerii muncitori, poate ici-colo intelectuali, cari însoțeau pe Socrate în excursiile sale, au arătat o iubire, pe care astăzi nu o mai găsim în raporturile dintre elev și învățătorul sau profesorul său. Și celebrul filosof le vorbea obiectiv, le vorbea adecă despre lucruri abstracte, fără a le raporta la om și la obligațiile acestuia în raport cu semenii săi. Totuși Socrate se furișează pe nesimțite în inima tinerilor în așa fel, că tiranii, devin geloși de puterea și popularitatea filosofului.

Socrate a trăit și a murit consecvent cu ideile sale. Acesta este marele secret al puterii lui care a răsărit într'o viață de om și a crescut ca a umplut veacurile. Exemplul său poate fi luat de toți aceia cari se tânguiesc neputincioși în fața complexității obligațiilor de educator. Cu deosebire că cei de azi îi au pe elevi grupați la un loc după vârstă, după clasă și mai știu eu după ce alte criterii.

Desigur că e greu să reușești în viață, dacă însă pui suflet, deci puțină jertfă, toate sunt cu putință. Am avea atunci și mai puține crize și poate chiar și mai puține răsboaie.

➡ Cunoaște din vreme ce trebuie să faci în caz de alarmă aeriană ➡

Moarte în primăvara vieții

Soarele s'a ivit pe cortina cerească, de după piscurile proaspăt inverzite. El—potrivit scopului dat de Cel ce l-a creiat—vine să arunce razele de viață peste globul cu viața.

Razele sale sburdate se joacă cu roua dimineții de pe frunzele de un verde fraged, cei acum au ieșit la viață.

Iarba, ce cu putere se ridică spre Dumnezeu, el (soarele), în fiecare dimineață senină o împodobește de sărbătoare cu globurile de diamant strălucitoare.

La spatele văii și a câmpiei verzi, maestos străjuesc dealurile și munții înverziți ca niște soldați neadormiți.

Albul, ce încărunțește piscurile unora, ne cheamă: „La munți suflete să ne înălțăm, mergi acolo, de unde vine ajutorul“.

Verdele ce a îmbrăcat în primăvară natura înlocuindu-i haina albă a iernii, este înflorat cu culorile pomilor înfloriți, împodobindu-i vesmântul cu decoruri albe și roșietice.

Această din urmă frumoasă culoare însă, în aceste vremuri, ne amintește de sânge... De sângele nevinovat curs pe cruce acum 2000 ani, pătând trupul alb îndumnezeit... și ne zgudue amintirea ei la gândul sângelui ce acum curge în lume din luptători și în prima zi de Paști din mici copilași inofensivi și surâzători. Acest sânge a fost vărsat prin păgâne suflete prin bombe, strecurate prin razele de viață dătătoare ale soarelui.

...In dreapta, pe o floare a decorului naturii, un grup de păsărele își întonează melodios și duios înalta gamă a dulcelui lor cânt de imn.

În stânga, altele, în scurte ciripiri se alătură la armonizarea concertului... Ciocănitorea lovind scoarța din care s'a scurs viața, ține loc instrumentelor de lovire. Ciocărlia, prin triluri măestrit intonate duce ecoul acestui concert de laudă spre Creator, căruia apoi, smerită îi face o adâncă și reverențioasă închinăciune... Nu lipsește nici jocul zburdalnic și nevinovat al copilașilor în acest peisagiu minunat, căci este reprezentat prin strigătele popularei păsări, cucul.

Natura irațională s'a sculat să dea mărire Celui ce a creat-o, asemenea creștinilor din primul veac, cari se adunau în răsăritul soarelui și măreau pe Hristos.

...Natura doar a rămas credincioasă tradiției și recunoscătoare laudătoare a Celui ce a făcut-o...!

...Bolta albastră de peste lume, par'că te face să uiți că ești pe pământ și te cheamă să

te pierzi în veșnicie..., dar... te trezește pironit corpul și pământul.

Această boltă Dumnezeu o împodobește noaptea cu o panoramă divină, stele și lună, iar ziua, pentru a nu fi monotona, o face străbătută de sborul paserilor. Totul spre încântarea omului.

Și în acest cadru splendid, care te face să exclami: „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale, toate într-o înțelepciune le-ai făcut!“ Regele naturii, pentru care s'au făcut acestea, stă încrunțat.

Toate simțurile, Dumnezeu, prin natură i-le înveselește: Văzul, prin splendoarea descrișă, auzul, prin concertul amintit, mirosul, prin îmbătătorul parfum al florilor, pipăitul, prin desmorțitoarea adiere a aerului, iar mai târziu, prin atingerea fructelor vieții, cari îi satisfac și gustul.

Omul — rege al naturii — nemulțumit de cel ce l-a creat, și abuzând de prea marea lui libertate și-a închis simțurile la mângăerile binefăcătoare ale naturii, comandate de Înțelepciune și Adevăr.

Omul vrea sânge..., el vrea dumnezeire... el nu știe ce vrea...! Îi trebuie lui altă viață scoasă din întunerecul pământului, o viață neagră, o viață de fum, o viață de zgomot, o viață diabolică, nu o viață naturală și liniștită. El vrea o viață de fier, o viață de mașină, care să nu fie supusă anotimpurilor și Celui ce a pus crugul anului.

O viață creată de el. El o creiază, ea îl omoară.

El se ridică contra Creatorului, creatura sa — mașina — se ridică contra lui.

Până acum de 2000 mii de ani, Paștile au fost serbătorea vieții, căci: „Din mormânt viața a răsărit“. Acum mașina sburătoare păgână a făcut din ele ziua morții strigând: Viața în mormânt!

Omule, oricare ai fi, deschide-ți sufletul deodată cu îmbobocirea ierbii și a frunzii în primăvara vieții și încoșește gândurile!

Pr. Ilie Câmpianu

O bombă neexplodată, este o moarte la pândă. Ocolișio!!!

Nu socotiți pe cei încartiruiți la voi ca musafiri nepoftiți. Ei și-au lăsat ce au mai de preț, ca să-și apere viața. Oricând puteți fi în situația lor.

De ce lumea nu e fericită ?

La dreptul vorbind, această întrebare e foarte încâlcită și cu multe înțelesuri, însă fiecare ins se silește, după a sa judecată, să-i dea un răspuns mai aproape sau mai departe de adevăr.

Unii răspund că fericirea nu există, că fericirea n'a dat-o Dumnezeu lumii acesteia ; alții spun că lăcașul fericirii e în rai, sau chiar în planeta Marte; alți zic că lumea va deveni ca prin farmec fericită, dacă ar fi toți indivizii egali și la drepturi și la datorii și la avuții; însă răspunsul cel adevărat mai nimeni nu-l dă și de aceea trebuie să-l căutăm cu mii de ani în urmă...

Sunt aproape două mii de ani, de când Bunul Dumnezeu a trimis pe lume pe Fiul său, ca să ne arate calea fericirii și cu toate acestea, foarte puțini sunt azi acei ce cunosc această cale, mergând cu vrednicie pe dânsa.

„Iubește pe aproapele tău ca însuși pe tine“ „ceea ce vrei să-ți facă ție oamenii, fă și tu lor“. Cât de puțin ne cere Fiul lui Dumnezeu, pentruca să fim fericiți!

Dar, oare câți fac așa ? Cei mai mulți nici nu vor să audă, zicând că acestea trebuie să le știe numai preoții și că ei nu ascultă decât de „Știință“.

Ascultă ei oare și de adevărata știință ?

Marele educator Pestalozzi, a arătat calea fericirii astfel: „Numai prin educație se vor seca izvoarele mizeriei poporului!“ Prin urmare, calea care duce la fericire e una singură: educația creștină.

Și acum trebuie să înțelegă *necredincioșii*, că educația nu e altceva decât creșterea omului după preceptele moralei creștine. Numai din cauză că lipsește educația adevărată, lipsește și fericirea. Educația e cea mai mare știință din care se nasc toate celelalte. *A ști*, cum trebuie să îngrijim de corpul și sufletul nostru: iată adevărata știință, iată ceea ce trebuie să știe omenirea!

Dar astăzi ce vedem? Unii muncesc prea peste puterile lor, hrănindu-se prost și otrăvindându-și și capul cu alcool; iar alții muncesc prea puțin sau poate deloc, în schimb mănâncă și beau mai mult decât le trebuie. Atât unii cât și alții sunt de plâns, căci la cei dintâi capul e istovit de foame și prea multă muncă; iar la cei din urmă sănătatea e zdruncinată de lenevie și inbuibare. Oare așa zice știința?

Să mergem mai departe. Unii adună averi peste averi trăind în zgârcenie sau desfătare, fără a se gândi la nenorocii cari zac în mizerie; iar alții nu înțeleg nimic din munca lor, risipind în stânga și dreapta, rugându-se la ziua de mâine.

Vedem deci fapte rele și într'un caz și în altul. Știința cum ne învață oare?

Știința cea adevărată, ne arată calea cealaltă, calea binelui, însă noi cu încăpăținare nu voim să ascultăm și apucând pe calea cea urâtă, facem ca fericirea să fugă dintre noi.

Și acum, mai îndrăznim să ne întrebăm de ce lumea nu e fericită? Da, lumea nu e fericită, fiindcă îi lipsește *adevărata educație*.

Preot Ciurescu

Cum a fost călugărismul și cum trebuie să fie

A intra în ceata călugărilor, însemnează a alege pentru mântuirea sufletului tău și împărăția lui Dumnezeu, poarta cea strâmtă și calea cea îngustă care duce la viața vecinică.

Intr'adevăr, trebuie să te cercetezi bine pe sineți și să te aprofundezi cât mai adânc în sufletul tău, în cunoștința Sf. Scripturi, în citirea viețelor Sf. Părinți și să fii pe deplin convins de adevărul celor scrise, ca să poți după aceasta să câștigi dorința de a fi călugăr, ca să poți, zic, lepăda dulcelele lumii acesteia, cu toate plăcerile ei și să alegi lepădarea de voința ta, abnegația, înfrânarea, smerenia. Călugărul, — bineînțeles cel convins și conștient de îndatoriri — este un idealist căci el trăește cu ideile, cu nădejdea plăcerilor viitoare duhovnicești, cu iubirea numai către Dumnezeu, către Hristos. El moare pentru lume, pentru viața cu plăcerile și distracțiile ei și pentru simțirile și plăcerile lui trupești.

Toate acestea, el le îngroapă sub mantia neagră, cu singura lui voință, adecă nesilit de nimeni, ajutat numai de Dumnezeu.

Dar să lapezi toate nu e ușor. Desăvârșita fericire — zicea un mare Ierarh — este o floare rară, foarte rară, care se crește cu multă răbdare, cu multă băgare de seamă, se sădește cu multă osteneală și ca să aducă rodiri bune și la timp, trebuie udată cu multe lacrimi izvorâte din adâncul inimii. (Sf. Ioan Scărarul, treapta 8-a).

Călugărul trăește cu făgăduința bunătăților viitoare. Multe, foarte multe bunătăți îi sunt făgăduite în viitor, în viața vecinică, dar, până le ajunge, o, multe greutăți trebuie să întâmpine! Viața obicinuită, plină de plăcerile binecuvântate de Dumnezeu, prezintă omului nu ceva în așteptare, ci îi oferă mulțumirea și îndulcirea imediată. Iată de ce sufletul stă mult la îndoială până se hotărăște a urma calea strâmtă, fiindcă i se cere multă trudă ca să poată rezista împotriva ademenirilor, gândurilor și dorințelor lumești, că lumea ademenind te îndeamnă să trăești pentru sineți, pentru plăcerile prezentului, iar din altă parte omul aude alt glas, glasul lăuntric, care îl cheamă să trăească pentru Dumnezeu, pentru biserică, pentru aproapele...

Fiecare creștin este un luptător contra poftelor, pentru sfințenia și curățenia vieții. Fiecare creștin este chemat să se îmbrace cu toate armele lui Dumnezeu ca să poată sta împotriva meșteșugurilor diavolului. Fiecare creștin trebuie să tindă spre desăvârșirea morală a persoanei sale; pentru a se apropia de Dumnezeu. Pentru aceasta Sf. Efreem Sirul îi numește: „adevărați ostași ai lui Dumnezeu și următori lui Hristos“.

După ținta ei călugăria este una, dar după aplicarea ei în viață, are mai multe ramuri. Călugăria lui Macarie Egipteanul, este singuratică, pustnicească, contemplatoare, care fuge de societate și de ochii oamenilor. Călugăria lui Macarie Alexandrinul, e comunicativă, sociabilă, care cu iubire și bucurie iese în întâmpinarea și ajutorul fiecărui om. Călugăria Sf. Antonie cel Mare, este aceea care caută mântuirea în cele mai grele nevoinți. Călugăria Sf. Atanasie și Vasilie cel Mare, e care văd mântuirea sufletului în scăparea altora de nevoi și de păcate și leapădă pustietatea, ca prin ostenele duhovnicești să servească bisericii și omenirii.

Aici se asociază și Sf. Ioan Gură de Aur când zice: „Nu i se cade călugărului a sta cu mâinile în sân, când pe Sf. Biserică o înconjură diferite nevoi“.

Dacă răsfoim paginile trecutului bisericesc, vedem că călugărismul a avut un rol covârșitor în viața popoarelor creștine, a apropiat multă lume de Iisus și a dat un ajutor neprețuit la ridicarea Bisericii.

Călugărismul în trecut a jucat un rol însemnat nu numai religios, dar și cultural și instructiv. Din mănăstiri se răspândea lumina

științei, din ele ieșeau cei mai de seamă cărturari și luptători neînfricați, tot mănăstirile dădeau oamenii cei mai culți pentru acele vremi care au condus de multe ori nu numai Biserica dar și Statul.

Cu încetul însă, însemnătatea instructivă și culturală a mănăstirilor a căzut. Ele au devenit acum niște instituții aproape uitate. Faptele lor de binefacere s'au împuținat. Activitatea filantropică care în vechime era atât de largă, astăzi, când nu mai au averile de altădată, în mod firesc, a căzut. Dar această cădere nu trebuie s'o considerăm normală. Mănăstirile trebuie să fie, ca și în vechime, focare de cultură religioasă și națională. Din mănăstiri trebuie să iasă oamenii cu cea mai aleasă educație religioasă, cei mai buni misionari și predicatori, cei mai adânci cunoscători ai sufletului omenesc, cari să împrăștie în lumea largă științele teologice și cărțile folositoare de suflet.

Lumea are nevoie și astăzi, ca și în veacurile primare ale creștinismului, de cărmuirea sufletescă, dar cu mijloace mult mai luminoase ca în trecut. În acest caz, monahismul ar trebui să aplice în viața de azi, călugăria lui Macarie Alexandrinul și a sf. Atanasie și Vasilie cel Mare.

Mănăstirile nu trebuie să lase toată sarcina misiunii numai pe spatele clerului mirean, cum este astăzi, ci să pregătească misionari și să-i trimită cât mai departe în lumea din afară. Astfel de misionari mai ușor se pot trimite, fiindcă nu sunt legați de datoriile familiare.

Iar în lăuntru mănăstirii, trebuie permanent să se găsească slujitori și predicatori buni, călugări-duhovnici cu experiență spirituală, la care să se spovedească fiecare doritor de a se reînoui sufletește. Într'acel fel orice creștin, „necăjit și obosit“ de toate greutățile și deșertăciunile lumii, ar găsi în mănăstire și mângâere sufletească și un sfat potrivit cu starea lui și nu s'ar mai vorbi despre călugărism că e inutil, cum pe mulți i-am auzit vorbind.

Acest lucru nu e atât de greu de făcut, mai ales astăzi, când numărăm un mănunchi bun de călugări cu studii, numai că ei trebuie să se coboare puțin mai jos, în realitatea vieții să ia contact și cu călugării din pătura de jos, să se pătrundă mai mult de principiile vieții monahale, să caute a ridica viața monahală și în fața lumii cu toată puterea cuvântului și atunci mănăstirile ar deveni ușor ceea ce au mai fost, chiar fără moșiile și avuțiile de altădată.

Ierom. Epifanie

† Preotul Eftimie Jianu

În ziua de Luni 1 Mai 1944, a avut loc în comuna Iaz jud. Severin, înmormântarea Preotului *Eftimie Jianu*, parohul acestei comune, care și-a dat obștescul sfârșit, Sâmbătă 29 Aprilie în casa ginerelui său, Protopopul Isaia Suru, din Caransebeș, răpus fiind de un atac de cord, agravat de o hemoragie internă, care l-a doborât subit, în vârstă numai de 57 ani.

...Această veste tristă, s'a răspândit ca fulgerul, căci deși încunoștințați târziu, în ziua înmormântării, încă din zori alături de credincioșii satului, urcau înspre biserică preoți din multe sate grănicerești, din sus dela Mărul și până la Rusca Teregovei, care având Clerul superior în frunte, descins din Caransebeș, veneau cu inimă pioasă să-și ieie, dela colegul lor iubit, cel depe urmă bun rămas.

La ora 10 se începe Sf. Liturghie oficiată de un impresionant sobor de preoți, în frunte cu Protopopii: George Vior, Teodor Roșca preoții Dr. Iacob Crețiu, consilier eparhial, Petru Toma, secretar eparhial, Cpt. St. Bololoi, confesor militar, precum și o mulțime de colegi mai bătrâni și tineri veniți din toate părțile graniței.

Ecteniile liturgice transpun pentru un moment gândurile credincioșilor ca într'o zi de mare sărbătoare, dar glasul duios al pâr. Traian Dobromirescu melodiat în priceasna „Spune-mi mie Doamne“, chiamă toate gândurile la cruda realitate... și *P. On. Prot. George Vior*, binecuvântează începutul prohodului.

E atâta duiosie dar și atâta mângâiere în această slujbă de înmormântare. Pâr. Prot *Teodor Roșca*, deslușește această stare emoționantă și într'un panegiric magistral, în care primenirea de viață nouă a primăverii se frământă în luptă cu înghețul implacabil al morții, unde neînțeleșul se isbește de legile eterne ale logicului dogmatic creștinesc, în loc de alinare, a stârnit nepotolite lacrimi, când cu un lux de amănunte a înfățișat poporului și colegilor icoana nepieritoare a celui ce a fost Preotul Eftimie Jianu. Cum s'a pornit de jos, dar pr. ntr'o perseverință și conștientă diligență ajunge cel mai apreciat învățător și catihet din eparhie, cum îmbracă haina preoției, pe care o miruiește cu martirul intemnițării naționaliste dela Caransebeș și Segedin, cum și-a ridicat satul său pe tărâmul spiritual, merite pentru cari a fost răsplătit de arhipăstor cu dreptul

de-a purta brâu roșu, cum și-a chivernisit propria-i gospodărie și familie și cum în sfârșit, în exercitiul funcțiunii, chemat la judecătoria protopopească, al cărei membru era, își dă sufletul în brațele ficei sale dragi, soția Protopopului Isaia Suru, din Caransebeș.

Plângea poporul, plângeau preoții, plângea plecată peste sicriu familia, plângea și vorbitorul...

La finea prohodului *Pâr. Petru Toma*, secretar eparhial, într'o profundă meditație, invocă figura dispărutului și din mozaicul, strădanilor și isbândirilor lui din această lume, întruchipează pe omul, catihetul, preotul și înlocatul naționalist, a cărui pierdere o deplânge azi, nu numai Biserica, dar și Țara, pentru a cărei încheiere firească a sângerat.

S'a pornit apoi convoiul funerar, alcătuit din săteni, copii de școală, preoți prieteni cari alături de rudeni și membrii familiei, însoțeau sicriul, purtat de preoți, până la cimitir.

Acolo, în fața mormântului proaspăt deschis, *Pâr. Remus Rădoi*, în cuvinte emoționante, își ia dela fostul Păstor sufletesc în numele Parohiei, ultimul adio, rugând cerul să-i facă odihnă cu cei drești ai săi.

Dela cimitir, preoții și poporul au însoțit pe *Pâr. Prot. Isaia Suru* și îndurerata lui soție, până acasă unde s'a stințit pomana.

Și așa, în rezezițiunea fulgerului s'a stins ca un meteorit făclia Preotului Eftimie Jianu, lăsând în urmă o nețărmită durere în inima copiilor, soției, colegilor și a prietenilor, dar și o dâră de lumină pentru posteritate!...

Dumnezeu să-l odihnească în pace, bun și blând a fost între noi, vecinică să-i fie amintirea, în veci pomenirea lui!

Pr. Ioan Racoveanu

PREOȚI DISTINȘI

Cercul pastoral misionar din Potoc

De sfintele sărbători ale Învierii Domnului, Prea Sfințitul nostru Stăpân Pâr. Episcop Veniamin al Caransebeșului, apreciind activitatea pastoral-misionară a părintelui Aurel Popoviciu

din Potoc, a binevoit să-l distingă cu dreptul de a purta brâu roșu.

Pentru ca predarea acestei alese distincțiuni să primească o mai pronunțată expresie de sărbătoare a înaltei distincții episcopoești, la propunerea Prea On. Protopop Ion Orăvițanu, s'a convocat, pe ziua de 23 Aprilie a. c. — Duminica Tomei — în comuna Potoc, ședința sesiunii de primăvară a preoților din Cercul pasroral IV „Andrei Șaguna“ regiunea Sasca.

Serbătorirea s'a desfășurat după cum urmează :

La ora 10 a. m. s'a celebrat Sfânta Liturghie, cu parastas pentru cei opt eroi ai comunei, căzuți pe câmpul de onoare în acțiunea cruciadei antibolșevice.

La priceasnă, în legătură cu evanghelia zilei, plecând dela cuvintele Sf. Apostol Toma : „Domnul meu și Dumnezeuul meu“, pâr. A. Gr. Mihailoviciu, din Sasca-română, a parentat memoria acestor tinere odrasle ale satului, dintre cari doi învățători.

Sf. Liturghie terminată, preoții prezenți sînt conduși la oficiul parohial unde se servește masa.

La ora 3 d. m., în decursul Sf. Vecernii, sosește pâr. protopop Ion Orăvițanu urmat de preoții Gh. Simion și Iancu Berlogia din Răcășdia, Ștefan și Dumitru Ania din Iladia.

Momentul este impresionant.

Înainte de otpustului, pâr. Protopop cetește rugăciunea dela Sf. Liturghie a Sf. Vasile, urmare a sfințirii Darurilor.

Nemijlocit, înconjurat de preoțimea asistență, pâr. Protopop iese înaintea Sf. Altar și mănecând dela antifonul gl. 8: „Iată acum ce e bun și ce e frumos, fără numai a locui frații împreună“ rostește o prea frumoasă cuvântare de omagiere a activității de 44 ani în slujba Sf. Biserici, depusă cu mult zel și râvnă de pâr. Popoviciu, care deși greu lovit de soartă cu pierderea a doi copii la vârsta de 21 de ani, nu și-a pierdut cumpătul ci a înfruntat greutățile vieții cu seninătatea cu care a primit, „Darul preoțesc“ de a propovedui, cu vreme și fără de vreme, cuvântul Evangheliei.

Pâr. Gh. Simion-Răcășdia, dă cetire raportului Prea On. pâr. protvpop către Sf. Episcopie, pentru propunere la distincție. După aceasta pâr. Șt. Ania-Iladia cetește literile Prea Sf. Pâr. Episcop și Ven. Cons. Eparhial de primirea propunerii și decernarea distincției pâr. Popoviciu, din Potoc, duhovnicul protopopiatului nostru.

Emoționat, răspunde pâr. A. Popoviciu, mulțumind Prea Sfințitului și bunului nostru Stăpân, Pâr. Episcop Veniamin, pentru părinteasca apreciere a ostanelilor Sf. Sale, răsplătite cu grația mai înaltă a binevoitoarei distincții.

Cuvântul omagial al preoților tractului se rostește de pâr. Gh. Simion din Răcășdia.

Ședința se închide într'o atmosferă înălțătoare de devotament către Prea Sf. Sa cu urarea „Întru mulți ani, Stăpâne“!

Preot A. Gh. Mihailoviciu

Ș T I R I

Prea Sfințitul Episcop Veniamin a vizitat Marți și Joi pe ostașii răniți din spitalele din Caransebeș. P. Sf. Sa a distribuit soldaților cruciulițe, iconițe, cărți de rugăciuni precum și ziare și țigarete, întreținându-se cu ei și mângâindu-i.

Di Dr. Petru Nemoianu, avocat, președintele Cercului Bănățenilor din București a fost numit ministru al Agriculturii și Domeniilor. În situația grea de războiu pe care o trăim astăzi, departamentul Agriculturii este de o covârșitoare importanță. Încrederea pe care dl Mareșal Antonescu o pune în acest vrednic fiu al Bănățului nostru este o înaltă distincție de care trebuie să se țină seama și pe care o însoțim cu urarea noastră sinceră ca din aceasta să iese un spor de bine pentru Neam ca și pentru Banat!

Consistoșul mitropolitan al Mitropoliei Ardealului s'a ținut la Sibiu în ziua de 24 Aprilie a. c. urmat de *Sf. Sinod al ierarhilor* din Mitropolie sub preșidiul I. P. Sf. Sale Mitropolitului Nicolae, fiind prezenți PP. SS. LL. episcopii Veniamin al Caransebeșului, Andrei al Aradului și Nicolae al Orăzii. S'au discutat diferite probleme actuale reclamate de împrejurările grele de războiu și în special intensificarea misiunii Bisericii pe teren social-caritativ, Școala de Duminecă, combaterea relelor sociale (concubinaj, divorț, lux, etc.), întărirea familiei, colaborarea cu organele Statului, catehizarea și mărturisirea bisericească, intensificarea propagandei religioase prin cărți și reviste religioase, ajutorarea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu, a refugiaților și evacuațiilor, etc. luându-se măsuri în consecință.

Episcopatul a aderat la programul de activitate misionară și socială, preconizat de I. P. Sf. Sa Mitropolitul Nicolae, în cuvântarea rostită cu ocazia deschiderii Adunării eparhiale din Sibiu dela 23 Aprilie a. c. în care a arătat că Biserica Ort. rom. trebuie să-și spună cuvântul cu privire la principiile generale și misiunea care trebuie avute în vedere în încheierea păcii, ca ea să fie dreaptă și durabilă. Menirea Bisericii este să lucreze la creierea condițiilor sufletești pentru o libertate a indivizilor și popoarelor.

P. Sf. Sa Episcopul Andrei al Aradului prin o în-suflețită cuvântare a declarat că întreg episcopatul Mitropoliei — și prin glasul lui întreg clerul și poporul or-

toadox român din Transilvania își însușește și aderă la punctul de vedere exprimat de I. P. Sf. Sa,

Cerc pastoral în Iertof. Duminecă în 2 Aprilie a. c. s'au întrunit în Iertof în ședință publică preoții din cercul pastoral Răcăjdia. Sf. Liturghie s'a celebrat de preoții Cornel Panciovă și Cornel Petrovițiu, în prezența unui mare număr de credincioși. Păr. C. Panciovă a predicat, în legătură cu Evanghelia Duminecii, despre umilință, despre serviciul slujirii și al ajutorării deaproapelui nostru. Vecernia s'a săvârșit de protopopul Ioan Orăvițanu care a și predicat, iar preoții au îndeplinit serviciul de strană. Imediat după Vecernie a urmat ședința publică în localul școlii primare. Preotul local a rostit cuvântul de deschidere după care s'a desfășurat programul de cântări și declamări al elevilor de la școala primară. Protopopul apelând la simțul de datorie și de disciplină al credincioșilor, i-a îndemnat la solidaritate, la supunere față de autorități și față de legi. A lăudat munca învățătorilor și hărnicia elevilor cari au procurat câteva clipe de plăcere intelectuală părinților și mai marilor lor. Ședința s'a încheiat într-o atmosferă de bucurie și satisfacție generală.

† **Protos Dr. Irineu Felea**, profesor de teologie și preot al bisericii Radu-Vodă din București a fost omorât împreună cu ceilalți cetățeni ai Capitalei, victime ale întâiului bombardament anglo-american. Răposatul a tradus un volum de meditații din italienește (Constazo Mignone) și a fost un element harnic al Clerului din Capitală. Moartea năprasnică a curmat și firul acestei vieți cinstitute și active!

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Moartea unei binefăcătoare. În ziua de 20 Aprilie a. c. a trecut la vecinicie Elisaveta, soția preotului pensionar Trajan Gașpăr din Hezeris. În căsnicia lor de 53 ani numiții au fost mari binefăcători ai bisericii. Înainte de moarte, văzând buna preoteasă truda credincioșilor de a-și zidi un nou lăcaș de rugăciune, în înțelegere cu soțul ei au lăsat un fond de 101.800 Lei pentru acest scop. În ziua înmormântării acestei binefăcătoare a participat însuși păr. protopop tractual Dr. Aurel Mihaescu, prohodindu-o cu soborul preoților Mihuți Jigorea din Logoj, Gh. Berariu și Nicolae Bojescu, refugiați și Ion M. Nimu al locului. Păr. Nimu a rostit paneginicul în care s'au lăudat faptele vrednice ale răposatei preotese.

Dumnezeu să-i facă parte de odihna cerească!

PARTEA OFICIALĂ

NOTE OFICIALE

Nr. 2503 B. 1944.

Se aduce la cunoștință că colocviile și examenele parțiale și cele generale la Acade-

mia noastră teologică se țin începând cu ziua de Marți 16 Mai 1944 orele 9 a. m.

Caransebeș în 3 Mai 1944.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Consilier referent:
Prof. R. G. Ancușa

Nr. 2657 C. 1944.

Se aduce la cunoștință că a apărut Acatistul și Paraclisul Prea Sfintei stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria, cu binecuvântarea Prea Sfințitului episcop Veniamin.

În cele peste 60 pagini sunt cuprinse: întreg Acatistul apoi Paraclisul Maicii Domnului; rugăciune către Maica Domnului; rugăciune către Domnul nostru Iisus Hristos; cuvântul Prea Sf. Episcop Veniamin cu care anunță și recomandă Acatistul, cu deosebire pentru aceste grele vremuri; Sinaxarul sărbătorilor, apoi un pomelnic pentru vii și un pomelnic pentru morți.

Broșura e tipărită pe hârtie velină, are icoana Maicii Domnului și frumoase chenare.

Prea Cuc. Protopopi și Cuc. Preoți să o recomande credincioșilor ca pe o carte folosită pentru suflet. Exemplarul costă Lei 40. Până la 30 Iunie ni se va arăta numărul de exemplare de care fiecare preot are trebuință.

Caransebeș în 2 Mai 1944.

Consiliul Eparhial

Nr. 2555 C. 1944.

Preotul Petru Bogdan dela Catedrala din Arad a publicat recent o carte de predici intitulată „Viața în Hristos“, cuprinzând predici pentru toate Duminicile și sărbătorile anului.

În total are, în XVI + 445 pagini, 85 de predici cu conținut scos din morala creștină.

În Nr. 16 al Foii Diecezane s'a făcut o recenzie a acestui volum de predici, pe care îl recomandăm spre consultare și preoților noștri.

Costul unui exemplar este de Lei 400 și se poate comanda la Librăria Diecezana din Arad.

Caransebeș, în 28 Aprilie 1944.

Consiliul eparhial

Nr. 2637 Bs. 1944.

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor cu ordinul telegrafic No. 75.690/944 ne cere

să punem în vedere tuturor preoților și diaconilor refugiați din județele Moldovei neocupate de inamic, să se reîntoarcă cât mai neîntârziat posibil la parohiile lor.

Neascultarea acestor dispozițiuni este considerată ca refuz de serviciu și se va sancționa prin suspendarea salariului.

Ceeace cuc. preoți vor comunica celor interesați spre știre și imediată conformare.

Caransebeș, la 2 Maiu 1944.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Secretar eparhial:
Pr. Petru Toma

Nr. 2651 Bs. 1944.

CONVOCARE

Delegații preoțimii, ai profesorilor dela Academia noastră teologică și ai funcționarilor dela Consiliul eparhial, precum și protopopii tractuali, se convoacă la Adunarea Generală anuală a membrilor „Fondului de ajutorare reciprocă a salariaților eparhiei Caransebeșului”, pe ziua de *Joi, 11 Maiu* orele 10 în biroul Consiliului eparhial.

Obiecte:

Darea de seamă asupra gestiunii anului 1943.

Cauze curente.

Caransebeș, la 2 Maiu 1944.

Episcop:
† **VENIAMIN**

Consilier referent:
Pr. Dr. Iacob Crețu

CONCURS.

În baza ord. Venerabilului Consiliu eparhial No. 6960 B. 1943, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru ocuparea postului de paroh la parohia de cl. II-a din **Marga**, protopresbiteratul Caransebeșului, devenită vacantă în urma răposării preotului Nicolae Ivanescu.

I. BENEFICIILOR:

1. Sesiunea parohială, constatătoare din 25 jug 852 stj. p.
2. Birul parohial, 40 Lei, de număr de casă, a re după împrejurări se poate majora.
3. Venitele parohiale uzitate.
4. Locuință în casa parohială.

II. INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catchiza la școala primară, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificația cerută pentru parohii de cl. II-a, precum și binecuvântarea P. S. Sale Păr. Episcop eparhial, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Marga, prin P. On. Oficiu protopresbiteral al Caransebeșului.

Reflectanții se vor prezenta cu prealabila încunoștințare a P. On. protopresbiter tractual în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în cânt, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Marga, din ședința consiliului parohial din 13.II.1944.
Președinte: 3-3 Secretar:
GEORGE ADAM adm. paroh. Indescifrabil

În conțelegere cu Of. protopresbiteral al Caransebeșului.

ISAIA SURU
Protopop.

Librăria Diecezană

dispune de un bogat și
variat asortiment de

OBIECTE BISERICEȘTI

odăjdii luminate, odăjdii
negre, prapori mari din
mătasă de Lyon, Mormântul
Domnului (Epitaf), cutii de
botez, potire, cădelnițe, etc.

Atențiune !

Având în vedere că la poștă
nu se primesc deocamdată
colete, rugăm On. Oficiile
Parohiale să nu mai facă
comenzi prin poștă.